Ven 11/911

[illegible] Keserűtek arcokkal, akik vesztettek s nic árt szeretőtől, akit távozott, mert ő immár nyugalomra jutott, a Keserűség pedig csak az itthonmaradtaké lévén. Ő már nyugalomra lelt, megpihent, kiszenvedett s a sírnál rávetül fölött kitörő zokogásait a megváltás. Ők földi szakításáig bele nemsem vigasztalást nyújt fájdalomcsillapító szavaid, mely egyenes mellé állítja a halált s a megváltást! Vigasztalás lehet, ki nemcsak tiszta kisgyermekkel szánító aggyetlen arcai volna az emberek, hanem megértőkkel öt jövőnk legrejtettebb gondolatával, érző szívvel is, hogy semmi tudjon szeretteiért, bűnül róhatod-e fel a megtépett kebelnek fájdalmát, mely a halálban nincs a legkínzóbb megpihenés után is csak a halált, az elválást, a veszteséget látja, nem pedig a megváltást. Megpihenést, mely szomorú imáinak meghallgatását oltalmát a panaszra nyíló sírnál rejtelmeiről? Te, napról napra az elmúlásnak, ki már egy év óta lábad szorongását s egyúttal érezted mérhetetlen szenvedését kitörésének, ki már egy hónap óta lábad halottakról őt, kivel úgy éltél a legbensőbb házasságban, hogy immár egymásnak nincsek-lelkedek: nem látja-e kebledet most egyébre gondolat is, mint csak a megnyugvás érzete, hogy ő nem szenved többé? Elgondolja-e most könnyeid forrását az a tudat, hogy ez szemeidet annyának, mert kitörésed pillanatát rettenetes szenvedése a sír óta nem fáj semmi? Kicsinyke árvái a boldogult édesanyának, akit nincsen örökké, kitörnek még bizonyos szeretetek sincs arról, ami most körülöttük történik, mert ha felnövekedtek érteni fogják, hogy nem anya nélkül éltek, vigasztaló hatással lehet-e majd reájuk az a tűz hogy anyátoknak megváltás volt a halál? Nem fogja-e most nincsek fájdalmát növelni az a tűz, hogy anyátok szakadatlan emlékezetében kívül tiszteletek lehetnek ott a tudattal, hogy minden tudományt elnyelve tartotta távol magától a halál, mert ami most is miatatok? És ti, szenvedő szívek a Kedves halottak, Kik már Rég szenvedtek fiatalnak koporsója mellett állhatok s most nincsen leányokat kisírtak az utolsó útra, meg tudjátok nyugodni abban a tudatban, hogy szeretőtöknek megváltás volt már a halál s nem telik-e meg szívei nincsek is Keserű fájdalommal, midőn könnyeitől lecsillapítani látjátok ismét egy hajlék? Nem, úgy ne törődj fel bánni, ha a tovatűnt nincsen a földi kínoktól való megváltás gondolata borul le immár az örök homály előtt, hanem a fájdalom zajossá ütni. Ki Keserű panaszát. Mindenható szánd szeretője, ami fölött. Most ha nem is száll pihe Véled a szíved nincs, ha bánatos önmegadással fogadja is örök végzésed igazságát a fény, ha bölcs akaratodban való megnyugvással látjuk is majd minden fogunk elsorvadni az árvák a megtorlott szíltető anyai szóktól, úgyde jogos az örökkévalóság fájdalma, mely csak a veszteséget látja s képtelen a hideg bölcselkedő, jégbűvöltségbe vonni az érzelem hullámzó árjait. Nem azt mondjuk, aki távozott, akit megváltott a halál de véletek keserűnek mi a ti fájdalmatokat ölelgetnők enyhítni nemes vigasztalással, amidőn örökre kell búcsúznotok attól, kinek [illegible] halála oly szánalmas nemsincs szép szeretetébe vonta bolond okkonokat. Ostorunk fájdalmatokban, igaz részvéttel érezzük át mi is a napját, melyből kempott reátok az élet is halál megfejthetetlen bölcsészete hatalmas titkát, melyből szemben felemelő vigasz csak a hit forrásából fakadhat; titkát, nincs ne szépítgetjük, nem látjátok a Világot betöltő szeretetes árjait, de meg kell nyugodnotok végzésében, mely mindenkor bölcs s igazságos. Őt megváltotta a halál, ki pedig ön-

megadással viselve a változhatatlan ~~engedjétek~~ fogadjátok szivetek nehéz ~~bonyát~~ fájdalmáda imának balszámával enyhítetni, hogy a kedves halott örök nyugalmáért fohászkodhassatok Istenelőtt.

— — — — — — — — — — — — —

Vedd végső búcsúját férjednek, ki a szerető hűség teljesen önfeledt odaadásával ápolt téged s megkísértett mindent, amit földi hatalom s emberek tudománya nyujthat, hogy megtarthassa benned számára a boldogító hitvest és gyermekeinek a szerető anyát. Vedd végső búcsúját picziny ke árváidnek, kik csak felnövekedve fogják megérezni hiányát az anyai csóknak, légy védőangyalúk, oltalmazó lelked kísérje minden léptüket. Vedd végső búcsúját szülőidnek, kik ismét tört remények bánatával kísérik egyik gyermeküket az utolsó utra, vedd testvéreidnek, rokonidnak, mi mindanyiunknak búcsúját, kik fájó kegyelettel mondjuk el fölötted az utolsó áldást — — —

Sz. Kis Sándorné.

Uppesten 1901. január 28.

והוקיא את הצלף אל מחוץ למחנה אל מקום טהור

Táborozás helyén kívül helyezték el az áldozat hamvait, szent helyen, hol az élet tülekedése nem ébrezt már vágyakat, sem örömet, sem fájdalmat —

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS KÖZPONT